

K moři

Buď sbohem, živle nespoutaný!
Již naposledy přede mnou
proud valíš azurný a slaný
a záříš hrdou nádherou.

Jak přítelovo zaúpění,
jak jeho teskné sbohem zní
mi dnes tvé žalné burácení,
tvůj šum, tvůj pozdrav poslední.

Ó živle touhy mé a něhy!
Jak často, tichý, zamýšlen,
já nosíval jsem na tvé břehy
své duše nedostižný sen!

Já miloval tvé vzdechy temné,
tvé odezvy i hlubin hlas
i vzruchy záhadné a jemné
i mlčení tvé v noční čas!

Dnes rybářovu plachtu chrání
tvůj rozmar, směle k břehu blíž
člun letí rozvlněnou plání:
tu rozkatil ses znenadání
a celé loďstvo potápíš!

Pryč prchnout od nehybných břehů
tam k tobě z nudy pobřeží
já toužil; nadšen, jarý, v střehu
dát volnost poesie běhu,
svůj rozlet pustit s otěží.

Tys volal, zval . . . než marně z pout
a řetězů se duše rvala:
mně od břehu se odtrhnout
zlá vášeň nedovolovala.

Nač litovat? — Kam, touhy pln,
bych nyní zachtěl volně plouti?
Jen jeden bod v té poušti vln
by dovedl mne zaujmouti.

Jen jedna skála . . . Slávy hrob,
kde soumrak studený se snášel
už na vzpomínky z velkých dob:
kde Napoleon v mukách zhášel.

A zhasl. Za ním, nejinak
než on, pán duší, myslí vládce,
i druhý genius nám v krátc
v dál odletěl jak bouřný mrak.

Svůj nechav světu laur a zpěv
a svobodě proud slz a hoře,
on zmizel nám . . . Tvůj chápu hněv
i bol: byl pěvcem tvým, ó moře!

Byl znamenán tvým pociem,
tvým duchem pochmurným byl stvořen:
tvá moc i hloubka byla v něm,
byl jak ty — nikým nepokořen.

Svět zpustl . . . Živle titanický,
kam ještě chceš mne vylákat?
Je všude stejný osud lidský:
kde blaho je, tam číhá vždycky
buď civilisace, buď kat.

Nuž, sbohem! Obraz tvůj v mém duchu
už navždy bude uzamčen
a dlouho znít mi bude v sluchu
tvůj šum i vzdech, tvůj ryk i sten.

A v les i v poušti mlčelivé
já ponesu si, tebe pln,
tvé skály, zálivy tvé snivé,
jas tvůj i stín i hovor vln.

Přátelství

Přátelství? Lehký opar z vína,
tlach, směna klepů, křehký most,
jímž chodí ješitnost a špína
či protekčnictví hanebnost.

Ančar*

Tam v horké poušti, v kraji tom,
kde puká půda rozpálená,
ční strašný Ančar, smrti strom,
jak smutná hlídka opuštěná.

V den hněvu prý ta vyschlá pláň,
ta žhavá step jej porodila
a jeho větve, listů tkáň
i kořen jedem napojila.

Jed kape, vedrem roztaven,
skrz kůru prolínaje stvolu,
a teprve když zhasl den,
se sráží v hustou, lesklou smolu.

Sem nezabloudí živý tvor,
ni zvěř, ni pták: a jeho snětí
když vítr dotkne se — pak mor
a smrt s ním po krajině letí.

A orosí-li bludný mrak
list jeho mdlý a vrávoravý,
děšť plný jedu stéká pak
s těch větví dolů v písek žhavý.

* Strom jedový.

Člověku člověk povel
však jíti pro jed k smrti stromu:
a otrok poslechl a šel
a k ránu navrátil se domů.

Kus nesl smůly jedové
a větev odumírající.
A potu kapky ledové
mu tekly po čele a líci. —

Pak zalezl v chyš ubohou
a skonál, nedočkav se rána.
Tak zemřel otrok u nohou
nepřemožitelného pána.

I napojil ten mocný car
své šípky poslušné tím jedem,
by nesly smrt, by nesly zmar
a vítězily nad sousedem.

Arion

Byl plný člun a mnoho nás;
ti jedni plachtu napínali
a druzí vesly, ráz a ráz,
do vln se družně opírali.
Náš vůdce mlčky těžký člun
sám řídil, u kormidla stoje;
pln důvěry, prost nepokoje —
já tóny budil z lyry strun,
já plavcům zpíval . . . Vlna divá
v tom zvrhla člun a propast chtívá
mé druhy zhltna! — Sudby hrou,
sám, pěvec tajemný, z nich zbývám.
Z vod vyvržen, zas hymny zpívám
jak dřív a mokrou řizu svou
si v slunci suším pod skalou.

Ty a Vy

Srdečným ty to chladné ty
teď přerekši se, zaměnila
a všecky blahé představy
tím slůvkem v srdci probudila.
K ní vroucně vzhlížím, naslouchám
zamyšlen jejím slovům hravým.
„Jak milá *jste*,“ jí ústy pravím —
a v myšlenkách: „Jak rád tě mám.“